

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 21/12/2024.

PHẬT PHÁP VẤN ĐÁP

BÀI 122

Trong bài học hôm qua, có một người nữ hỏi Hòa Thượng, họ nhìn thấy chồng làm nhiều việc bố thí nên họ sợ việc này sẽ ảnh hưởng đến đời sống của gia đình. Khi chúng ta bố thí hay làm việc từ thiện xã hội thì chúng ta phải hết sức khéo léo hay như nhà Phật nói là chúng ta phải có trí tuệ. Nếu chúng ta không có trí tuệ thì chúng ta sẽ làm những việc khiến mọi người cảm thấy bất an. Chúng ta khiến mọi người cảm thấy bất an vì những việc mình đã làm thì chúng ta đã sai.

Có người hỏi Hòa Thượng: *“Thưa Hòa Thượng, đối với người tự sát mà chết thì phải nên làm như thế nào để giúp họ?”*.

Hòa Thượng từng nói: **“Tốt nhất là tôi khuyên mọi người đừng tự sát vì việc này rất phiền phức”**. Người tự sát thì sau 7 ngày thì họ phải diễn lại cái chết đó một lần. Ví dụ, nếu họ nhảy cầu tự sát thì 7 ngày họ phải nhảy cầu một lần, nếu họ uống thuốc độc tự sát thì sau 7 ngày họ phải uống thuốc độc một lần. Thân trung ấm của họ tự cảm nhận và lặp lại việc làm đó.

Hiện tại, rất nhiều người tự sát, nếu chúng ta không cần thân mạng này nữa thì chúng ta nên dùng thân mạng này hy sinh phụng hiến vì xã hội. Bà Hứa Triết cả đời phục vụ người già, người bệnh, những người không có người chăm sóc hay không tự chăm sóc được mình. Rất nhiều người trong xã hội cũng đang làm giống như bà Hứa Triết.

Chúng ta có phước thì chúng ta mới làm được việc thiện. Người nhận được sự giúp đỡ của người khác là người có phước nhưng người có phước thì mới làm được việc thiện. Có những người cho rằng họ đang làm việc thiện, nhưng họ chỉ đang lãng phí tiền bạc vì những việc này không lợi ích được chúng sanh. Chúng ta phải có trí tuệ thì chúng ta mới làm được việc thiện đạt đến tiêu chuẩn của nhà Phật hay chính là chúng ta có phước thì chúng ta mới làm được việc thiện theo đúng giáo huấn của Phật Bồ Tát. Thông thường, chúng ta chỉ làm được việc thiện ở mức độ dễ coi, để thỏa mãn *“cái ta”*, thỏa mãn *“danh vọng lợi dưỡng”*, không phải vì tâm từ bi mà xuất phương tiện.

Hằng ngày, chúng ta có rất nhiều việc để làm nhưng nhiều người nói rằng, họ cố gắng nghĩ nhưng họ vẫn không có việc gì để làm. Mỗi ngày, từ sáng đến chiều tôi có rất nhiều việc để làm, thậm chí, tôi không đủ sức, không đủ thời gian để làm hết. Tôi tự làm sau đó tôi hướng dẫn nhiều người biết cách để làm. Hôm qua, chúng tôi gói bánh

sắn, mọi người phân công nhau, người thì say sắn, người thì nhóm lửa, người thì rửa lá, mỗi người một khâu rất nhịp nhàng, sau một thời gian ngắn thì chúng tôi đã gói xong 50kg sắn.

“*Bố thí nội tài*” là chúng ta bố thí trí tuệ, năng lực, sức khỏe. “*Nội tài*” của chúng ta là vô tận nhưng chúng ta thường hoang phí chúng. “*Ngoại tài*” là tiền tài, vật chất, “*ngoại tài*” của chúng ta thì có hạn. Chúng ta tận tâm tận lực làm việc giúp ích mọi người chính là chúng ta bố thí nội tài. Chúng ta thường hoang phí “*nội tài*”. Ví dụ, trước đây, chúng ta dành nhiều giờ sử dụng mạng xã hội Facebook, Zalo, sống ảo. Chúng ta sống trong cuộc đời thật mà mọi thứ cũng không phải là thật vậy mà nhiều người thích sống ảo. Nhiều người dùng App để chụp ảnh để họ trông xinh đẹp, đây cũng là chúng ta lừa gạt người.

Ngày trước, khi Hòa Thượng giảng pháp trên truyền hình, mọi người yêu cầu Hòa Thượng thóa một chút phần để hình ảnh đẹp hơn nhưng Hòa Thượng nói: “*Nếu hình ảnh thật của tôi mà không lên được truyền hình thì thôi, tôi không cần làm giả!*”. Chúng ta phải dùng nội tài để giúp ích chúng sanh.

Thầy Thái từng kể câu chuyện, có một người Cha cầm một cây gỗ dài 1 mét đưa cho người con trai xem, sau đó, người Cha chặt đi 20cm và nói: “*Từ lúc con sinh ra đến khi 20 tuổi, con chưa làm được gì cho xã hội nên khoảng thời gian này coi như không tính*”. Sau đó, người Cha chặt đoạn cây thêm 20cm và nói “*20 năm cuối đời con không làm được gì*”. Người Cha chặt tiếp 20cm vì đây là 20 năm người con dành cho việc ăn, ngủ, cuối cùng, người Cha chặt đoạn cây thêm 20cm, đó là thời gian người con dành để đi chơi.

Nhiều người hoang phí nội tài thậm chí họ không muốn sống nên họ tìm cái chết, họ sợ sống. Tôi đã đến Đà Nẵng khoảng 10 ngày, hằng ngày, tôi đi thăm các nơi, nói chuyện động viên, tặng quà các cô giáo, tôi đã gói được 20kg gạo nếp, 100kg sắn và tôi vẫn lễ Phật, học tập. Chúng ta không có ngoại tài thì chúng ta dùng nội tài, dùng sức khỏe, năng lực, trí tuệ để phục vụ mọi người. Những người tìm đến cái chết là những người đại khờ!

Hòa Thượng nói: “***Cho dù chúng ta làm bất cứ cách gì thì người tự sát cũng rất khó có thể giải thoát. Sau khi một người tự sát thì người đó nhất định phải đi tìm thể thân, nếu không tìm được thể thân thì họ không có cách gì có thể thoát được, họ không thể đi luân hồi, họ khổ không nói nên lời***”.

Sau khi một người tự sát thì người đó nhất định phải đi tìm thể thân vì họ đã quá khổ. Gần đây, ở nước ngoài, có một người nói, họ tự quyết định cái chết của họ, không để người khác quyết định kể cả tạo hóa. Chúng ta tự kết liễu sinh mạng là chúng ta đã phạm tội sát sanh. Đối với luật pháp thì chúng ta sẽ không bị truy tố nhưng chúng ta

không thể thoát khỏi nhân quả. Đây là chúng ta đã phạm phải một trong bốn trọng giới là sát sanh. Phạt chế định ra bốn trọng giới là sát sanh, trộm cắp, tà dâm, vọng ngữ.

Người đã tự sát thì sẽ ở một chỗ để diễn đi diễn lại cái chết của mình, họ vô cùng khổ. Có những hương linh 500 năm, 800 năm, 1000 năm thậm chí nhiều năm hơn nhưng vẫn không thể siêu thoát được. Hôm trước, tôi đi qua Huế, tôi thấy có một cây cầu tên là cầu “Xóa nợ”. Mọi người ở đó nói rằng, những người thiếu nợ nhiều nếu nhảy xuống cầu thì sẽ hết nợ. Chúng ta không trả nợ trong đời này thì đời sau chúng ta vẫn sẽ phải trả!

Tất cả những ân oán, tình thù trên thế gian đều là nhân trước, quả sau. Trong “**Kinh Nhân Quả**” nói: “**Chúng ta hoan hỷ trả thì nó sẽ nhanh hết, nếu chúng ta không hoan hỷ trả thì món nợ sẽ không thể hết**”. Trước đây, tôi cũng không hiểu việc này, tôi cũng oán trách nhiều người, lâu ngày, tôi cảm nhận được tất cả đều là nhân quả của mình. Những đãi ngộ mà chúng ta gặp đều do nhân đời trước chúng ta đã tạo, đời trước, chúng ta không khéo tạo nhân nên đời này chúng ta phải trả.

Hòa Thượng từng nói: “**Cho dù oan ức đến mức nào thì chúng ta cũng phải cắn môi mà chịu đựng**”. Nếu chúng ta tìm cách phản kháng thì chúng ta lại tiếp tục tạo nghiệp, món nợ sẽ không bao giờ trả xong. Trong pháp môn Tịnh Độ nói: “**Nghiệp tận, tình không ta về nơi ấy**”. Khi nghiệp hết, không còn ân oán tình thù thì chúng ta mới có thể ra đi, nếu chúng ta vẫn còn ân oán, tình thù thì chúng ta không cách gì thoát được.

Hòa Thượng nói: “**Chúng ta là người học Phật, chúng ta biết được là họ vô cùng thống khổ vậy thì chúng ta phải làm nhiều việc phước lành hồi hướng cho họ**”.

Chúng ta phải tụng Kinh, lễ Phật, lạy Phật, làm nhiều việc lợi ích chúng sanh để hồi hướng cho người đã mất vì tự sát. Hiện tại, chúng ta không đủ lực nên chúng ta tụng Kinh, lễ Phật, lạy Phật cũng không thể giúp họ, do vậy, chúng ta phải phát đại tâm, thực hành đại nguyện thì chúng ta mới có thể cứu họ. Hằng ngày, chúng ta niệm Phật trong tán loạn, lạy Phật trong giải đãi, niệm Phật trong xao động nên chúng ta không có công phu. Nếu chúng ta dùng tâm cảnh này lạy Phật, tụng Kinh, sám hối thì kết quả đối với người có nghiệp sâu nặng này cũng rất nhỏ.

Người xưa kể câu chuyện, có một vị tướng tên là Thích Kế Quang, một hôm, ông nằm mộng thấy có một người binh sĩ nhờ ông giúp họ siêu độ. Hôm sau, ông tụng “**Kinh Kim Cang**” để giúp người binh sĩ kia được siêu độ, khi ông đang tụng Kinh thì có một người binh sĩ mang nước đến mời, ông phát tay từ chối. Hôm sau, người binh sĩ đã mất đến báo mộng, hỏi là, vì sao ông chỉ tụng cho họ một nửa bộ Kinh. Sáng hôm sau, ông quán sát lại thì nhớ lại là, lúc ông đang tụng Kinh thì có người đến mời nước, khi đó trong tâm ông đã xen tạp hai chữ là “**không dùng**”. Người binh sĩ không được tụng trọn bộ Kinh nên họ không thể siêu thoát. Hôm sau, ông tụng lại cả bộ Kinh thì sau đó, ông không thấy người binh sĩ về báo mộng nữa.

Chúng ta muốn giúp người đã chết vì tự sát thì chúng ta phải phát đại tâm, thực hành đại nguyện. Thí dụ, nếu chúng ta chưa ăn chay mà chúng ta phát nguyện ăn chay thì đó là chúng ta phát đại tâm. Hoặc chúng ta phát nguyện cả cuộc đời còn lại, chúng ta chỉ làm những việc hy sinh phụng hiến, phục vụ người. Chúng ta phát được đại tâm mà chúng ta thực hành được tâm đó thì đây là đại nguyện. Chúng ta thật làm thì chúng ta mới có thể chuyển đổi được.

Có người hỏi Hòa Thượng: *“Thưa Hòa Thượng, có người nói, sau khi một người chết nửa giờ hoặc 40 phút thì chúng ta phải nhắc nhở người đó đừng nên sợ những ánh sáng mạnh mà phải đi vào đó, họ không nên đi vào những ánh sáng mà mình ưa thích, ánh sáng đẹp hay ánh sáng yếu ớt, việc này có đúng không?”*

Trong nhà Phật cũng có nói, vùng ánh sáng yếu là cõi Ngạ Quỷ, Súc Sanh, vùng ánh sáng mạnh là ánh sáng của Phật Bồ Tát. Chúng ta đi vào ánh sáng ưa thích thì chúng ta giống như con thiêu thân lao vào đồng lửa.

Hòa Thượng nói: *“Thời điểm khi con người chuyển đổi không gian sống khác là thời điểm vô cùng quan trọng, nếu chúng ta nói một lời không cẩn trọng thì chúng ta sẽ làm ảnh hưởng đến tiền đồ của họ. Nếu chúng ta hiểu được đạo lý này thì tốt nhất chúng ta không nên nói gì cả mà chúng ta phải dặn họ niệm câu **“A Di Đà Phật”**, nếu họ thấy được Phật A Di Đà thì đi theo Phật, nếu họ chưa thấy được Phật A Di Đà thì đừng đi. Họ nghe được câu **“A Di Đà Phật”**, trong tâm liền khởi niệm **“A Di Đà Phật”** thì Phật chân thật đến tiếp dẫn họ. Cho dù họ tin hay không tin vào câu **“A Di Đà Phật”** thì chỉ cần ngay lúc đó họ có thể nghe được, đề khởi được câu **“A Di Đà Phật”**”*.

Nếu chúng ta làm tiền đồ của người mất xấu đi thì chúng ta sẽ phải chịu nhân quả. Trước khi họ chưa dứt hơi thở thì họ rất cần được nghe được câu Phật hiệu. Sau khi họ tắt hơi thở, nếu thần thức của họ phải đọa Địa ngục thì họ đã tức thì đi vào Địa ngục. Hòa Thượng từng nói, có hai trường hợp không có thân chung ấm, một là người được vãng sanh, khi họ vừa dứt hơi thở thì tức thì vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc. Thứ hai là người đọa Địa ngục, người đọa Địa ngục thì ngay sau khi dứt hơi thở thì họ tức thì đi vào Địa ngục. Nếu chúng ta để sau khi họ dứt hơi thở 30 đến 40 phút mới dặn họ niệm câu **“A Di Đà Phật”** vậy thì đã muộn. Trước khi họ dứt hơi thì họ phải được nghe câu **“A Di Đà Phật”** và sau khi họ dứt hơi thở thì chúng ta dùng câu **“A Di Đà Phật”** đưa tiền họ đi.

Hòa Thượng nói: *“Chúng ta phải niệm Phật 8 đến 12 giờ không được gián đoạn. Chúng ta phải để họ được nghe câu Phật hiệu, cho dù là họ không tin Phật, không cầu sanh Tịnh Độ thì họ nhất định cũng sẽ không đọa lạc vào ác đạo. Đây là Phật lực gia trì. Đối với họ chân thật sẽ có chỗ tốt”*. Có những người nói quá nhiều với người sắp mất, họ giống như họ đang biểu diễn mình là người khai thị hay nhất. Điều này không cần thiết!

Có người hỏi Hòa Thượng: “*Thưa Hòa Thượng, khi lâm chung ngay trong 1 sát-na không được vãng sanh thì trong 49 ngày có thể được vãng sanh hay không? Thần thức từ ở trên đỉnh đầu mà đi ra là vãng sanh, thần thức từ nơi khác đi ra thì có thân trung ấm, có đúng là như vậy không?*”.

Hòa Thượng nói: “***Đích thực người niệm Phật vãng sanh khi vừa tắt hơi thì đã đi rồi. Đây là thật! Trên Kinh cũng nhắc đến rất nhiều, người vãng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc là đi làm Phật, đây là phước báu lớn nhất cho nên họ không có thân trung ấm. Vậy thì tại sao chúng ta cần có 8 giờ đến 12 giờ không được đụng vào thân của họ? Đây là vì sợ họ chưa vãng sanh. Vì an toàn mà làm như vậy! Người mà chân thật có tướng lạ khi vãng sanh thì chúng ta cũng nên đợi đến 8 giờ hay 12 giờ sau mới chạm vào cơ thể họ, việc làm này chính là chúng ta lễ kính đối với họ***”.

Người mà chân thật vãng sanh thì ngay sau khi mất, trong 1 sát-na thì họ đã đi. Người niệm Phật đã vãng sanh thì chúng ta niệm Phật tăng thêm công đức cho họ, việc này cũng rất tốt! Năm vừa qua, đội cơ sở vật chất của chúng ta cũng đã làm được hai kỳ tích về niệm Phật. Có một cụ ông mất ở ngoài vườn, khi đưa vào nhà thì cơ thể của cụ đã cứng, mọi người niệm Phật cho cụ trong 25 giờ thì cơ thể đã rất mềm; Một trường hợp nữa là cụ bà, bà là bà ngoại của một người trong hệ thống, sau khi mọi người niệm Phật cho bà 15 giờ thì cơ thể của bà mềm và có tướng lành xuất hiện, Camera của gia đình đó đã ghi lại được hình ảnh có hoa sen bay đến. Nếu chúng ta thành tâm thành ý, vì người chết chân thật niệm Phật thì năng lực của câu “***A Di Đà Phật***” là vô cùng thù thắng.

Hòa Thượng nói: “***Sau một người mất, trong 49 ngày mà chúng ta hy vọng họ có thể vãng sanh, kỳ thật, cơ hội này rất mờ mịt. Tuy nhiên, trong 49 ngày, chúng ta vẫn đương nhiên là một câu “A Di Đà Phật” niệm đến cùng. Lão cư sĩ Lý Bình Nam là người có phước báu được mọi người niệm Phật suốt 49 ngày. Khi đó, trong niệm Phật đường, mỗi ngày có khoảng 600 người, trong suốt 24 giờ, niệm Phật không gián đoạn***”. Người trong 49 ngày được một câu “***A Di Đà Phật***” niệm đến cùng là người có phước báu vô cùng lớn. Hòa Thượng Lý Bình Nam được học trò đến niệm Phật trực tiếp trong suốt 49 ngày đêm, Hòa Thượng Tịnh Không được học trò niệm Phật qua Zoom cũng suốt 49 ngày, sự công hiến của các Ngài vô cùng to lớn nên các Ngài mới cảm được học trò đến tri ân, báo ân.

Hòa Thượng nói: “***Người thứ hai được niệm Phật trong suốt 49 ngày là bà Hàn Quán Trưởng của thư viện Đồ Thư quán, số lượng người đến niệm Phật không được nhiều như Ngài Lý Bình Nam, đại khái, ban ngày có khoảng 100 người, buổi tối có khoảng 20, 30 người đến niệm Phật. Đây là người đại phước báu***”.

Bà Hàn Quán Trưởng đã hộ pháp cho Hòa Thượng trong suốt 30 năm, mọi người tri ân Hòa Thượng nên đã niệm Phật cho bà suốt 49 ngày. Chúng ta có phước báu lớn thì tự khắc sẽ có người giúp chúng ta.

Ngày trước, một người bạn đã nói với tôi, khi anh hộ niệm cho em trai, anh nói với người em: “*Mày phải nghe anh nói, khi nào nhìn thấy Phật A Di Đà mới được đi và niệm “A Di Đà Phật” theo anh!*”. Hai anh em cùng niệm Phật và người em ra đi trong tiếng niệm Phật. Khi người anh niệm Phật cảm thấy rất mệt, người anh khởi niệm: “*Xin Phật Bồ Tát đến niệm Phật cùng với con!*”. Khoảng 15 phút sau, anh nghe trong phòng vang rền tiếng niệm Phật, mấy ngày sau, khi đưa thi thể người em về nhà thì trong nhà vẫn có tiếng niệm Phật, người trong nhà thắc mắc, không hiểu tiếng niệm Phật ở đâu mà lớn vậy. Khi người em còn ở trong bệnh viện, một người em gái cũng hỏi người bạn tôi: “*Có phải anh đang mở máy niệm Phật hay không mà tiếng niệm Phật to như vậy!*”. Tôi đã mời anh đến nhà chia sẻ để mọi người tin vào câu “**A Di Đà Phật**”, ban đầu, anh đồng ý nhưng sau đó anh từ chối vì anh ngại. Tôi muốn khích lệ người niệm Phật, chúng ta chân thật vì người thân niệm Phật thì kết quả sẽ rất thù thắng. Những người trong đội cơ sở vật chất không phải là những “*chuyên gia*” niệm Phật nhưng họ niệm Phật rất thành công, đây là “*chí thành cảm thông*”.

Hòa Thượng nói: “***Thần thức đi ra từ trên đỉnh đầu không nhất định là vĩnh sanh bởi vì sinh cõi Dục Giới Thiên thần thức cũng đi ra từ nơi đỉnh đầu. Người sinh về cõi trời cũng là người đại phước báu cũng là người không có thân trung ấm. Thân trung ấm từ nơi khác đi ra thì có hơi ấm, cách nói này là chính xác. Nếu thần thức của một người đi ra từ lòng bàn chân thì người đó đã đọa vào Địa ngục, người đọa vào Địa ngục cũng không có thân trung ấm***”. Chúng ta phải vì người mất mà làm những việc tạo công đức, phước báu. Chúng ta tụng Kinh, niệm Phật, lễ Phật với tâm cảnh này thì chúng ta rất khó có đủ lực chuyển đổi nghiệp lực của người đã mất, trừ khi chúng ta có thể phát đại tâm, hành đại nguyện!

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!